

„vakte Misstemning ikke alene hos mig“ — sagde Konseilspræsidenten — „men ogsaa hos mine Kolleger. Det er vist nok.“ Det hænger ejendommeligt sammen med dette Landbrugslotteri, viser det sig. Da vi angreb den daværende Justitsminister, fordi han havde givet dette Landbrugslotteri, tog han selv hele Skylden paa sig. Det var meget klogt gjort af ham. Han sikrede sig naturligvis Konseilspræsidentens Bevaagenhed derved, at han ikke røbede noget om, at den oprindelige Aarsag til, at dette Landbrugslotteri traadte ud i Verden, var en anbefaling fra den højtærede Konseilspræsident selv. Men den højtærede Konseilspræsident fortav det ogsaa. Han siger nu, at han har anbefalet det til „velvillig Overvejelse“, og saa siger han: „Hvad det betyder, det kende de Herrer, og det skal jeg ikke opholde mig videre ved“. Ja, vi kende meget vel, hvad en anbefaling til „velvillig Overvejelse“ betyder; det betyder, at man meget indtrængende ønsker, at vedkommende Sag skal fremmes. Naar vi herfra henvise en Sag, ikke alene til Ministerens Overvejelse, men til den paagældende Ministers *velvilige* Overvejelse, saa tilkendegiver dette høje Ting dermed, at det meget indtrængende ønsker, at vedkommende Minister skal tage sig ad notam, hvad man her har anmodet ham om. Og naar Konseilspræsidenten i den mægtige Stilling, som han da indtog, sender Justitsministeren en Henstilling om at tage Planen om et Landbrugslotteri under velvillig Overvejelse, saa betød dette intet mindre, end at Justitsministeren havde at fremme denne Sag; det ønskede Forsvarsministeren naturligvis af Hensyn til de Foranstaltninger, som derved kunde naas iværksatte til Fordel for Københavns Landbefæstning. Men saa siger den højtærede Konseilspræsident, at han havde kun troet, at det skulde være saadan lidt Lotteri af en meget ringe Beskaffenhed, de skulde trække lidt Lod om lidt Vogne og Heste, det skulde ikke være noget videre. Men saa saa han i 1907, at det blev et helt, stort, mægtigt Lotteri, og saa siger han: „Dette Lotteri — det behøver jeg ikke at lægge Skjul paa — vakte Misstemning ikke alene hos mig, men ogsaa hos mine Kolleger, det er vist nok“. Men den højtærede Konseilspræsident sagde her i Fjor, at Justitsministerens Adfærd med Hensyn til dette Lotteri gav ham ingen Anledning til at misbillige Justitsministerens Administration. Nu finder Konseilspræsidenten ingen Grund til at lægge Skjul paa sin Misstemning overfor Justits-

ministeren, men han skjulte det, saa længe han kunde.

Vi havde angrebet Justitsministeren haardt hernede for dette Landbrugslotteri og for mange andre Ting, som jo allerede den Gang vare beviste; det var vægtige Anklager og rigtige Anklager, men den højtærede Konseilspræsident afviste ganske alt dette. Men saa kom han op i Landstinget med den daværende Justitsminister. Og hvad skete da? Der rejste Grev Frijs sig og sagde nogle ganske faa Ord — med et Pust var Justitsministeren borte. Det blev straks betydet ham, at det kunde ikke gaa mere, nu var han umulig. Det er altsaa den Parlamentarisme, som den nuværende fungerende, daværende virkelige, Konseilspræsident har praktiseret her i Landet. Den Slags Parlamentarisme skulde vi nødig have alt for meget af i Fremtiden, og jeg vil ikke haabe, at det ny parlamentariske Ministerium, som vi snart se tiltræde, skulde praktisere Parlamentarismen paa den samme Maade. Vi kunde ikke paa nogen Maade frembringe Albertis Fald hernede, men saa snart Grev Frijs havde udtalt sin Betænkelighed ved Albertis Forhold, saa blev Silkesnoren i samme Øjeblik overrakt Justitsminister Alberti.

Den højtærede Konseilspræsident siger, at naar han maatte fjerne Alberti, saa var det for at skaffe Arbejdsfred. Men hvorledes trængte han til at skaffe Arbejdsfred paa en Tid, i Marts Maaned, hvor det jo viser sig, at han stod i den allerbedste Arbejdsvirksomhed! Rigsdagssamlingen fortsattes jo endogsaa ud over den normale Grænse, og den sluttede med at blive den Rigsdagssamling, som var rigest paa Resultater af saa godt som alle danske Rigsdagssamlinger; den sluttede med, at der gennemførtes 91 Love. Ja, saa kan den højtærede Konseilspræsident sige: Ja, jeg kunde godt arbejde med Rigsdagen og faa store Resultater, men det var klart efter den Maade, hvorpaa Justitsminister Alberti var bleven angrebet, at han kunde ikke arbejde sammen med Rigsdagen. Men det er jo ogsaa urigtigt; Flertallet i dette Ting viste ved Afvisningen af Forhandlingen om en Undersøgelse af Albertis Forhold, at det havde Mod til at paatage sig Ansvaret for denne Mand, og det havde Kræfter til at lukke enhver Diskussion om hans Forhold af. Og det viste sig, at der for Alberti var Arbejdsfred baade i Folketinget og i Landstinget. For Alberti kunde jo efter disse Begivenheder i Marts Maaned samle et Flertal af begge Rigsdagens